

7 decembrie – 13 decembrie

Apostazia poporului

Textul de memorat: „Am poruncit și leviților să se curățească și să vină să păzească porțile, ca să sfințească ziua Sabatului. Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeule, și pentru aceste lucruri și ocrotește-mă după marea Ta îndurare!” (Neemia 13:22)

În perioada dintre evenimentele descrise în capitolele 12 și 13, Neemia s-a întors în Babilon. Deși nu știm cât timp a fost plecat, când s-a întors (probabil în jurul anilor 430-425 î.Hr.), poporul începuse să cadă de la credință. Iudeii făcuseră legământ cu Dumnezeu și făgăduiseră, în primul rând, să nu se căsătorească cu închinătorii la idoli, în al doilea rând, să păzească Sabatul și, în al treilea rând, să aibă grijă de templu și de slujitorii lui prin zecimi și daruri (Neemia 10), însă încălcaseră toate aceste trei angajamente.

La întoarcerea lui Neemia, tot poporul era foarte relaxat în privința devoțiunii. Oamenii începuseră să nu mai aducă zecimea și darurile, foloseau încăperile de la templu în alte scopuri, încetaseră să mai păzească Sabatul cum se cuvine și chiar încheiaseră legături de căsătorie cu națiunile din jur. Mai rău, chiar conducătorii pe care îi lăsase Neemia la plecare erau cei care contribuiseră la declinul relației poporului cu Dumnezeu. Nu este deloc surprinzător că Neemia a fost devastat când a descoperit cât de mult se schimbaseră lucrurile. Totuși, în loc să accepte situația, el a acționat din nou pentru slava lui Dumnezeu.

Duminică, 8 decembrie – Liderii necredincioși de la templu

Capitolul 13 începe descriind îngrijorarea pentru faptul că în mijlocul lor erau mulți idolatri - amoniți și moabiți (Neemia 13:1-3). Cuvintele din Cartea Legii nu se referă la îndepărtarea unora care făceau parte din popoare sau rase diferite, dar îl urmau pe Dumnezeu, ci la izgonirea celor care nu erau convertiți, ci se închinau la idoli. (Vezi Deuteronomul 23:3-6.)

1. Cine erau Eliașib și Tobia? De ce era inacceptabil ce făcuseră ei? Neemia 13:1-9; 2:10,19; 3:1; 12:10,22; 13:28

Eliașib și Tobia sunt cunoscuți în cartea Neemia. Eliașib era preotul pus peste cămările templului. Tobia este menționat ca vrăjmașul amonit al lui Neemia, care s-a opus cu vehemență lucrărilor de la Ierusalim. Eliașib și Tobia deveniseră rude prin alianță, prin căsătoria unor persoane din familiile lor. Deși nu au fost păstrate dovezi ale vreunei căsătorii, știm că Tobia avea nume evreiesc (care însemna „Dumnezeu este bun”) și probabil provenea dintr-o familie de evrei. Familia soției sale se crede că era înrudită cu familia lui Eliașib. În plus, o fiică a lui Sanbalat Horonitul, celălalt împotrivitor al lui Neemia, era căsătorită cu nepotul lui Eliașib. Astfel, cercul de intrigi din jurul lui Neemia probabil că s-a strâns, înalții oficiali din țară fiind înrudiți și uniți împotriva conducerii lui.

În absența conducătorului, marele-preot îi oferise lui Tobia una dintre încăperile de la templu care fusese destinată inițial depozitării zecimii și darurilor. Tobia avea astfel dreptul de a rămâne permanent în templu și de a fi recunoscut ca unul dintre conducătorii națiunii. În sfârșit, adversarii lui Neemia reușiseră să își îndeplinească obiectivul mult dorit: înlăturarea lui Neemia și preluarea conducerii. Din fericire, Neemia nu avea de gând să stea și să se uite, fără să facă nimic.

De-a lungul istoriei sacre, poporul lui Dumnezeu - evreii din vechiul Israel, dar și creștinii care i-au urmat - a permis adesea, cu mare ușurință, să fie condus pe căi greșite. Cum putem evita aceleași greșeli?

Luni, 9 decembrie – Leviții în ținuturile lor

2. Ce a încercat să remedieze Neemia? Neemia 13:10-14

Cântăreții, cei care păzeau poarta și alți slujitori de la templu au trebuit să se întoarcă în ținuturile lor pentru a-și hrăni familiile, deoarece lucrarea Domnului nu mai era susținută. Întreg sistemul de zecimi și daruri care fusese instituit cu atâta trudă era dat uitării acum. Neemia trebuia să o ia de la capăt. Faptul că a aruncat totul afară din încăpere arată disperarea lui.

„Nu numai că templul fusese profanat, dar și darurile fuseseră folosite necinstit. Aceasta tindea să descurajeze dărnicia oamenilor. Ei își pierduseră zelul și înflăcărea și nu-și mai dădeau zecimile cu trageri de inimă. Vistieria Casei Domnului era întreținută cu zgârcenie; mulți dintre cântăreți și alți angajați în slujba templului, neprimind sprijin suficient, părăsiseră lucrarea lui Dumnezeu pentru a lucra în altă parte.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 670

Dar toți cei din Iuda s-au unit din nou și au refăcut ce fusese distrus. Poporul era de partea lui Neemia, împotriva lui Tobia și Eliașib, deoarece probabil că își dăduse seama că Neemia făcea tot ce putea pentru binele oamenilor. În plus, Neemia a încredințat supravegherea templului unor bărbați credincioși și demni de încredere. Ei au fost însărcinați să strângă zecimile și darurile, asigurându-se că bunurile erau depozitate corespunzător și resursele erau împărțite așa cum trebuia. Cu alte cuvinte, Neemia s-a întors și a dezrădăcinat sistemul corupt de conducere.

Deși Neemia numise bărbați credincioși peste organizația de la templu, Eliașib, marele-preot care era corupt, nu și-a pierdut poziția, deoarece o avea ca urmaș al lui Aaron. Lucrarea lui de la templu probabil că a fost stingherită de măsurile lui Neemia de a numi alți bărbați în îndeplinirea unora dintre responsabilitățile marelui-preot, însă el încă era marele-preot.

Citește Neemia 13:14. Ce era atât de omenesc în rugăciunea lui?

Marti, 10 decembrie – Zecimi și daruri

Reformele lui Neemia în privința serviciilor de la templu includeau reintroducerea sistemului zecimilor și darurilor.

3. Ce ne învață Biblia despre importanța zecimilor și darurilor, nu doar în serviciul de la templu, ci și pentru noi, astăzi? Numeri 18:21-24; Maleahi 3:10; Matei 23:23; 1 Corinteni 9:7-14; 2 Corinteni 9:6-8; Evrei 7:1

Când nu au mai fost aduse zecimile, serviciile de la templu au încetat și întreg sistemul de închinare era în pericol. Pentru că trebuiau să asigure hrana familiei, lucrătorii de la templu nu s-au mai preocupat de templu și de slujbe. În consecință, închinarea la Dumnezeu începea să fie uitată.

„Sistemul zecimii este minunat în simplitatea lui. Echitatea lui se vede în faptul că se cere aceeași proporție atât de la cei bogați, cât și de la cei săraci. În măsura în care Dumnezeu ne-a dat bunuri, noi trebuie să-I returnăm zecimea. Când cere zecimea (Maleahi 3:10), Dumnezeu nu face apel la recunoștință sau generozitate. Deși recunoștința trebuie să fie o parte a manifestărilor noastre față de Dumnezeu, noi dăm zecime pentru că Dumnezeu a poruncit așa. Zecimea Îi aparține Lui și El cere ca noi să I-o înapoiem.” - *Advenștii de ziua a șaptea cred...*, Ed. Viață și Sănătate, 2009, p. 375

Și biserica noastră s-ar destrăma dacă nu ar fi susținută de membri prin zecimi și daruri. Serviciile bisericii nu ar mai funcționa fără oamenii plătiți să își investească timpul în slujire, planificare și administrarea bisericii și ar scădea interesul pentru închinare. Dar cel mai grav este că, fără zecimi și daruri, nu s-ar mai face nici evanghelizări.

Noi aducem zecimea deoarece Dumnezeu a stabilit acest sistem în Cuvântul Său. Uneori, Dumnezeu nu trebuie să explice de ce a prevăzut un lucru. El așteaptă ca noi să credem că El este la cârmă. Trebuie să ne informăm cum funcționează acest sistem, dar apoi să îl încredințăm în mâna Domnului.

De ce sunt zecimile importante pentru spiritualitatea noastră?

Miercuri, 11 decembrie – Încălcarea poruncii despre Sabat

4. Ce problemă prezintă Neemia în pasajul de mai jos? Neemia 13:15,16

Nu este ușor să iei poziție de partea lui Dumnezeu când ești în minoritate. Deoarece Dumnezeu spusese că Sabatul trebuie să fie o zi sfântă, în care să nu se facă nicio lucrare, Neemia dorea să se asigure că în Ierusalim era păzită această poruncă. Cu siguranță că a simțit obligația morală de a adopta acea poziție și a acționat pe baza ei.

Sabatul a fost creat să fie încoronarea săptămânii creațiunii, ca o zi specială în care oamenii să fie reînnoiți și refăcuți prin timpul petrecut în mod special cu Dumnezeu pentru că ocupațiile zilnice și preocupările pentru lucrurile din lumea aceasta sunt lăsat la o parte.

Ideea importantă este că Sabatul zilei a șaptea a fost și rămâne un mijloc puternic care îi ajută pe cei care, prin harul lui Dumnezeu, se străduiesc să-l păzească, să mențină o credință vie și să se bucure de beneficiile fizice și spirituale pe care le oferă.

5. Ce a făcut Neemia pentru a pune capăt cumpărării și vânzării în Sabat? Neemia 13:17-22

Deoarece era conducătorul ținutului Iuda, Neemia considera că unul dintre rolurile lui era să implementeze regulile. Întrucât regulile din Iuda se bazau pe Legea lui Dumnezeu, el a înălțat această Lege, inclusiv porunca Sabatului. Poate că, dacă nobilii din Iuda s-ar fi împotrivit corupției aduse prin marele-preot, Neemia nu ar fi fost pus în acea situație. Totuși conducătorii și nobilii probabil că aveau resentimente față pe Neemia, pentru că îi obligase să restituie cele datorate săracilor; astfel, se pare că ei nu s-au opus schimbărilor aduse de Eliașib și de Tobia.

Mai întâi Neemia îi mustră pe mai-marii țării și apoi poruncește ca porțile să fie închise și să fie puși slujitori la porți pentru a le păzi. Când piața este mutată afară din cetate, el ia măsuri și mai drastice și amenință să pună mâna pe negustori în Sabatul următor. Probabil că Neemia era un om de cuvânt, deoarece negustorii au înțeles ideea și au stat departe de cetate.

Joi, 12 decembrie – Părinții voștri n-au făcut la fel?

Zelul lui Neemia pentru Sabat este admirabil. Neemia era atât de hotărât cu privire la păzirea Sabatului, încât chiar a promis să „pună mâna” pe negustorii din alte ținuturi. Cu alte cuvinte, el ar fi intervenit personal dacă i-ar fi prins din nou în cetate sau la porți în Sabat. Fiind conducător, el avea responsabilitatea oficială de a se asigura că această poruncă era păzită.

„Neemia i-a mustrat fără teamă pentru neglijarea datoriei: «Ce înseamnă această faptă rea pe care o faceți, pângărind ziua Sabatului?» i-a întrebat el categoric. «Oare n-au lucrat așa părinții voștri și nu din pricina aceasta a trimis Dumnezeu nostru toate aceste nenorociri peste noi și peste cetatea aceasta? Și voi aduceți din nou mânia Lui împotriva lui Israel, pângărind Sabatul!» Apoi, a poruncit să se închidă porțile Ierusalimului înainte de Sabat, de îndată ce le va ajunge umbra, și să nu se deschidă decât după Sabat și, având mai multă încredere în slujitorii lui decât în cei rânduți de supraveghetorii Ierusalimului, i-a așezat la porți ca să fie siguri că poruncile lui sunt respectate.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 671-672

Se pare că avertizările lui Neemia referitoare la pângărirea Sabatului au avut ecou până târziu - evangheliile Îl prezintă pe Isus ca luptând-Se iar și iar cu conducătorii religioși pe tema păzirii corecte a Sabatului.

6. Care este problema prezentată în pasajele de mai jos și cum ne ajută istoria lui Israel să ne explicăm de ce a apărut această controversă? Matei 12:1-8; Marcu 3:1-6; Luca 6:6-11; Ioan 5:5-16

În zelul lor, oricât de greșit era, pentru a se asigura că Sabatul nu era „profanat”, acești conducători religioși au fost atât de fanatici, încât L-au acuzat pe Isus, pe Acela care era „Domn chiar și al Sabatului” (Luca 6:5), că îl încălca. Fără îndoială că au dus lucrurile prea departe! Este ironic că, în timp ce erau foarte preocupați de Lege, mulți dintre ei uitaseră „cele mai însemnate” aspecte ale Legii: „dreptatea, mila și credincioșia” (Matei 23:23).

Cum am putea noi, personal și ca biserica, să fim atenți să nu facem aceeași greșeală, fie în ce privește Sabatul, fie în alte aspecte pe care le consideram importante pentru credința noastră?

Vineri, 13 decembrie – Un gând de încheiere

„Când le-a pus înainte poruncile lui Dumnezeu, avertizările și judecățile înfricoșătoare care au venit peste Israel în trecut chiar pentru acest păcat, conștiința le-a fost trezită și au început o lucrare de reformă care a îndepărtat mânia amenințătoare a lui Dumnezeu și a adus aprobarea și binecuvântarea Sa.

Erau unii din slujba sfântă care au stăruit pentru nevestele lor păgâne, declarând că nu se puteau despărți de ele. Dar nu a fost făcută nicio excepție, nu s-a arătat respect pentru rang sau poziție. Oriunde preoții sau conducătorii au refuzat să rupă legătura cu închinătorii la idoli, au fost îndepărtați îndată din slujba Domnului. Un nepot al marelui-preot, care se căsătorise cu fiica lui Sanbalat, nu numai că a fost îndepărtat din slujbă, ci a fost alungat și din Israel. «Adu-ți aminte de ei, Dumnezeule», se ruga Neemia, «căci au spurcat preoția și legământul încheiat de preoți și leviți.» - Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 673-674

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, Capitolul 13 – „Bucuria în Domnul”.

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Neemia 1-7

1. Cine au fost cei cărora nu le-a plăcut că venea un om să caute binele copiilor lui Israel?
2. Despre cine scria Neemia că „locuiesc pe deal”?
3. Cum se numea prorocița care încerca să-l sperie pe Neemia?
4. Câți cântăreți și cântărețe se aflau printre cei întorși cu Zorobabel?

Evanghelizare, Secțiunea 5 – subcapitolul „Importanța sfătuirii și a rugăciunii”

5. Pentru cine trebuie să se roage membrii bisericilor noastre și pentru cine trebuie să se roage pastorii?